ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ

Η Νανὸν στάθηκε μπροστὰ στὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ φορέση τὰ γάντια της.

—Ὠρεβοιὰρ, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε. Θὰ γυρίσω τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ....

Ὁ Ἐτὲν διάβαζε. Ἄφησε τὴν ἐφημερίδα στὰ γόνατά του, ἔρριξε στὴ γυναῖκα του μιὰ παράξενη ματιὰ καὶ τὴ ρώτησε μὲ ἀφέλεια.

—Θὰ βγῆς ἔξω;

—Τὸ μάντεψες! τοῦ ἀπάντησε εἰρωνικὰ ἡ Νανόν.

—Τόσο νωρίς;

—Ἔχω νὰ κάνω ἕνα σωρὸ δουλειές.

—Μὰ ἐσὺ δὲν ἤπιες τὸν καφέ σου.

—Ὤ, ὅτο μένει κανεὶς ἐδῶ πέρα, δὲν τελειώνει ποτέ. ... Ἄλλωστε— κ' ἡ φωνὴ τῆς Νανὸν ἄλλαξε λιγάκι—ἐσύ, φίλε μου, διαβάζεις τὴν ἐφημερίδα σου. Συνεπῶς ἐγὼ δὲν ὑπάρχω. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ βγῶ ἔξω γιὰ τὶς δουλειές μου.

—Ἔλα, ἔκανε ὑποχωρώντας ὁ Ἐτέν, βλέπεις πὼς παράτησα τὸ διαβάσμα. Βγάλε τὸ καπέλλο σου καὶ κάθησε νὰ ἀλυαρήσουμε...

Ἡ Νανὸν σοῦφρωσε τὰ φρύδια της, στενοχωρημένη. Ἔπειτα μ' ἀδιάφορο τάχα ὕφος, τοῦ ἀπάντησε:

—Σοῦ εἶπα ὅτι ἔχω ἕνα σωρὸ δουλειές. Κ' ὕστερα, μήπως δὲν θὰ βγῆς κ' ἐσὺ σὲ λίγο;

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ κάνης καλὰ νὰ μὲ περιμένης. Θὰ βγοῦμε μαζύ. Καπὰ ποῦ θὰ πᾶς;

—Δὲν μοῦ ἀρέσει φίλε μου, νὰ μὲ συνοδεύουν στὸ δρόμο. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἠλίθιο πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα ζεύγος ποὺ συνοδεύει τὴ γυναῖκα του.

—Εὐχαριστῶ ... Ἔκανε πικραμένος ὁ Ἐτέν...

—Ὤ, τίποτε! τοῦ ἀπάντησε πάλι εἰρωνικὰ ἡ Νανὸν καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο. Ἔπειτα, προχώρησε γρήγορα πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκείνη ἡ ἀπότομη κίνησίς της ἀνασήκωσε λίγο τὸ φόρεμα κι' ὁ Ἐτὲν τότε εἶδε κατάπληκτος ὅτι ἡ μεταξωτὴ κάλτσα τῆς Νανὸν, στὸ δεξὶ πόδι, εἶχε μιὰ τρύπα. Τὸ κακὸ δὲν ἦταν βέβαια καὶ τόσο μεγάλο, μὰ ὁ Ἐτέν, συνηθισμένος στὴ συζυγικὴ ζωή, ἤξερε πὼς μιὰ τρύπα σὲ μιὰ μεταξωτὴ κάλτσα ἦταν μιὰ σωστὴ καταστροφή. Σηκώθηκε λοιπὸν γιὰ νὰ φωνάξη πίσω τὴ γυναῖκα του, μὰ ἡ Νανὸν κατέβαινε τόσο διαστικὰ τὴ σκάλα, ὥστε δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τὴ σταματήση. Γύρισε τότε στὴν πολυθρόνα του βγάζοντας ἕναν σκυρὸ ἀναστεναγμὸ, ἄρπαξε τὴν ἐφημερίδα, τὴν τσαλάκωσε μὲ θυμὸ καὶ τὴν πέταξε πέρα, ἔξω τρομνῶν.

Ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ, ἡ Νανὸν δὲν ἔκανε τί ποτε ἄλλο παρὰ νὰ γυρίζη στοὺς δρόμους, σὲς μοδίστρες, στὰ ἐμπορικά. Τὸν τελευταῖο καιρὸ μάλιστα ἦταν πάντα διαστική, ἀφηρημένη, ἄλλος ἄνθρωπος. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν κρατήση μέσα στὸ σπίτι. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν γύριζε ἡ Νανόν, ἦταν φλύαρη, κουρασμένη, μὲ περίεργες λάμψεις στὰ μάτια καὶ μὲ μιὰ κόκκινη ἔξαψη στὸ πρόσωπο.

Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ γύρισε ὅπως πάντα εὔθυμη, εὐχαριστημένη, μὲ φλογισμένα μάγουλα. Ὁ Ἐτὲν βρισκόταν στὸ καφενεῖο.

—Καλησπέρα, ἀγάπη μου, τοῦ φώναξε. Αὐτὴ ἡ μοδίστρα μὲ τὶς πρόβες τῆς καινούργιας τοιαλέττας μου, μὲ πέθανε. Φαντάσου ὅτι δὲν πρόφτασα νὰ περάσω ἀπὸ τὴ μαμά. Κι' ἐσύ! Τί ἔκανες; Ἔλα πές μου!...

Ἡ Νανὸν περπατοῦσε ἀπάνω κάτω, ἀφηρημένη, πετῶντας ἐδῶ τὸ ἕνα γάντι της, ἐκεῖ τὴν τσάντα της. σὲ μιὰ πολυθρόνα τὸ καπέλλο της, πάνω στὸ ντιβάνι τὸ μαντώ της. Μιλοῦσε γρήγορα, καὶ ἐκεινεῖνο διαρκῶς, ἀνάλαφρη κ' ἐπιπόλαιη. Μὰ ἡ ἐπίμονη σιωπὴ τοῦ Ἐτιέν, τῆς ἔκανε σὲ λίγο ἐντύπωση. Ἡ Νανὸν στάθηκε ἀπότομα, ξαφνιασμένη καὶ τὸν ρώτησε:

—Μὰ τί ἔχεις, λοιπὸν; Τί ἔχεις; Μήπως ἔπεσε κανέναις κεραυνὸς; Γιατὶ δὲν μιλᾶς;

Πῶς νὰ μιλήση... Ἕνας κεραυνὸς στ' ἀλήθεια, εἶχε πέσει πάνω στὸ κεφάλι του: Κι' ὁ Ἐτέν, χλωμὸς καὶ σκυθρωπὸς, κοίταινε... Κ' εἶχε τὸ λόγο του. Καθὼς κύπταζε τὰ πόδια τῆς Νανὸν ποὺ τριγύριζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀεικίνητα, πρόσεξε ὅτι ἡ τρύπα τῆς μεταξωτῆς κάλτσας βρισκόταν τώρα στὸ ἀριστερὸ πόδι! Ἡ κάλτσα ποὺ φοροῦσε τώρα στὸ δεξὶ, ἦταν ὁλόγερη...

—Ἐτὲν:

—Τί εἶνε Νανόν;

—Εἶσαι ἄρρωστος;

—Δέν.. δὲν αἰσθάνομαι καλά. Συγγνώμην... Κάνε μου τὴ χάρι νὰ καθήσης κάπου, γιατὶ ζαλίσθηκα...

Μόλοῦσε, δίχως νὰ ξέρη τί ἔλεγε, προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του καὶ νὰ θυμηθῆ καλύτερα. Μήπως εἶχε κάνει λάθος; Μήπως ἡ τρύπια κάλτσα δὲν ἦταν στὸ δεξὶ πόδι, ὅταν ἐβγῆκε ἔξω ἡ Νανόν; Μ' αὐτὴ τὴ μανία της νὰ περιατάη διαρκῶς, μποροῦσε νὰ γίνη κάποιο λάθος. Μήπως δὲν εἶχε δεῖ καλά; Μὰ ἂν ἡ τρύπια κάλτσα βριοκόταν στὸ δεξὶ πόδι, πῶς πέρασε στὸ ἀριστερό; Ποῦ μποροῦσε νὰ ἀλλάξη τὶς κάλτσες της ἡ Νανόν; Στῆς μοδίστρας; Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ φορέση τὴν τρύπια κάλτσα στὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ τὴ γερὴ στὸ δεξί; Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ κάνη ἐκεῖ πέρα ἦταν νὰ τὴ ράψη. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἔραβε, ἂν τὴν εἶχε δεῖ... Μὰ τότε; Μήπως ὅταν προβάρουν ἡ γυναῖκες ἕνα φόρεμα βγάζουν τὶς κάλτσες τους; Ὄχι, δά...

Ἕνας κρύος ἱδρώς ἔβρεξε τὸ μέτωπό του. Τὰ χέρια του ἔπιαναν νευρικὰ τὴν πολυθρόνα καὶ τὰ δόντια του δάγκωναν τὰ ὀχρὰ χείλη του.

—Βάζω στοίχημα ὅτι ἄρπαξες ἕνα κρυολόγημα! Ἔκανε θριαμβευτικὰ ἡ Νανὸν. Σὲ συμβουλεύω νὰ ξαπλώσης. Θὰ πῶ ἀμέσως νὰ σοῦ φτιάξουν ἕνα ζεστὸ τσάϊ.

Αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον ἦταν ἄρα γε ἀληθινὸ ἢ μήπως ἦταν ψεύτικο; Ἡ Νανὸν ἦταν μιὰ πιστὴ καὶ τρυφερὴ σύζυγος, παρ' ὅλη τὴ φιλαρέσκειά της, ἢ μήπως ἦταν;..

—Ὤ, ἄφησέ με... Ἔκανε σὰν χαμένος ὁ Ἐτιέν. Δὲν εἶνε τίποτε.... Δὲν θὰ δειπνήσω.

—Ἔ, βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ἡ Νανόν, δὲν πρέπει νὰ βαρύνης τὸ στομάχι σου.

Ἡ Νανὸν προχώρησε γρήγορα πρὸς τὴν πόρτα.

Μὰ ἡ ἰδέα νὰ δειπνήση μόνη της δὲν τὴν ἐνθουσίαζε καὶ τόσο. Τί μποροῦσε ὅμως νὰ κάνη; Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, στὸ μυαλὸ τοῦ Ἐτιέν, ἄρχισε νὰ φουντώνη τὸ λυκὸ καὶ δηλητηριῶδες δέντρο τῆς ζήλειας.

Κι' ἔτσι, ὅλη τὴ νύχτα, ξύπνιος, μὲ πυρετὸ, στριφογύριζε στὸ κρεββάτι του, μ' ἕνα ἀπερίγραπτο μαρτύριο, ἐνῶ πὸ πέρα, ἡ Νανὸν κοιμόταν βαθειά, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο σ-τὰ χεῖλη. Κοιμόταν ἥσυχα, μὲ τὸν ὕπνο μιᾶς ἀθῶας ἢ μὲ τὸν ὕπνο, μιᾶς ἄπιστης συζύγου ποὺ ἦταν κατάκοπη; Πολλὲς φορὲς συλλογίστηκε, πὼς ἔπρεπε νὰ τὴν ξυπνήση ἀπότομα καὶ νὰ τῆς κάνη μερικὲς ἐρωτήσεις ξαφνικά, γιὰ νὰ δῆ ἂν θὰ τὰ ἔχανε. Μὰ δὲν τόλμησε, γιατὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος. Φοβόταν μήπως γελοποιηθῆ. Ἔπειτα τὴν ἀγαποῦσε παράφορα καὶ δὲν ἤθελε νὰ μάθη τίποτε. Δὲν ἤθελε νὰ ταράξη τὸν ἔρωτά τους." Αν ἡ Νανὸν ἦταν ἀθῶα, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογηθῆ γιὰ κείνες τὶς τρελὲς ὑποψίες του;

***

Τὴν ἄλλη μέρα, μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ Νανὸν ἔγειρε λίγο πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν φίλησε στὸ μάγουλο.

—Ὠρεβοιὰρ, ἀγάπη μου. Τοῦ εἶπε πάλι. Θάρθω τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντηση, τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Μά, μιὰ ξαφνικὴ φωνὴ τοῦ Ἐτιὲν τὴν καθήλωσε στὴ θέσι της.

—Ἔλα ἐδῶ: Πρόσταξε ὁ ἄνδρας της.

Ἡ Νανὸν γύρισε πίσω, κοπάπληκτη, χωρὶς ξέρη ὅτι ὁ Ἐτὲν εἶχε δῆ πάλι ἕνα πόντο ποὺ φύγει στὴ μιὰ μεταξωτὴ κάλτσα της. Ὁρίστε. Ἐφευγε πάλι, ἀμέριμνη, καὶ ὅταν θὰ ξαναγύριζε.... θὰ ἔφερνε τὴν καταστροφή, τὸ χωρισμὸ, τὸ τέλος τοῦ ἔρωτός τους:

—Τί συμβαίνει; Τὸν ρώτησε, φοβισμένη, μὴ μπορῶντας νὰ δώση μιὰ ἐξήγησι οὔτε σ' ἐκεῖνον τὸν προστακτικὸ τόνο τῆς φωνῆς, οὔτε σ' ἐκεῖνον τὸ θυμό, οὔτε σ' ἐκείνη τὴν ὀχρότητα τοῦ ἄνδρα της.

Μὰ ὁ Ἐτὲν δὲν μποροῦσε ν' ἀνθέξη περισσότερο.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, τῆς φώναξε σὰν νὰ πνιγόταν πῶς μια γυναῖκα σὰν κι' ἐσένα, φλαρέσκη καὶ κομψὴ, τολμᾶει νὰ βγαίνη ἔξω μὲ μιὰ τρύπια κάλτσα: Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ πᾶς ν' ἀλλάξης ἀμέσως κάλτσες. Μ' ἀκοῦς; Δὲν εἶνε κατάστασις αὐτή: "Α, μὰ δὲν ὑποφέρεσα πειά!...

Ἡ Νανὸν, ποὺ εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν τρόμο, χαμογέλασε τέλος, μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό, σὰν νὰ εἶχε φύγει ἕνα μεγάλο βάρος ἀπὸ τὸ στῆθος της.

—Θεέ μου! ἔκανε μὲ μιὰ παράξενη φωνή. Αὐτὸ ἦταν ὅλο; Ἀγάπη μου, μοῦ ἔσπασες τὴ χολή!...

Καὶ ξεσπῶντας σ'ἕνα ἠχηρὸ γέλιο, μπῆκε στὸ «μπουντουάρ» της γιὰ νὰ φορέση ἕνα ἄλλο ζευγάρι μεταξωτὲς κάλτσες.

Μὰ κι' ὁ Ἐτὲν ἦταν τώρα ὁλόχαρος. Δὲν ζήλευε πειά. Κι' οὔτε ὑποψιαζόταν τὴ γυναῖκα του. Θὰ μποροῦσε τὸ βράδυ νὰ τὴν ἀντικρύση δίχως φόβο.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ ξῆ μαζύ της, ὅπως πρῶτα...

ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ